

καθὼς σπῖθ' ἀπὸ τὴν στάσθη
ἐπετάχθηκας καὶ σὺ.

Ἄνταρξάστησαν Παλάτια,
ποῦ καὶ τὰ δικὰ μας μάτια
τάβλεπαν Ἑλληνικά.

Πλὴν χωρὶς μεγάλο κόπο
καὶ μὲ τέχνη καὶ μὲ τρόπο
ἐγιναν Γερμανικά.

Σὲ γνωρίζω κ' ἀπ' τὸ κρᾶνος,
ποῦ φορεῖς ὑπερφηφᾶνος
καὶ γελᾷς ἐρατεινῇ.

Σὲ γνωρίζω κ' ἀπ' τὸ φέσι,
ποῦ σοῦ τόχανε φορέσει
Ἐθνικόφρονες κλεινοί.

Μὲ τρελλὴ χαρὰ φοροῦσες
καὶ καλπᾶς Βουλγαρίας,
καὶ Βουλγάρους καρτεροῦσες
μὲς' στῆ γῆ τῆς Ἀευθερίας.

Ἦσουν μὴ Δόξα πρώτης,
ἀετοὺς μᾶς ἐτραγοῦδας,
κ' ἔχαιρες κ' ἔχειροκρότεις
τῆ τὸς ἀθλοῦς τῆς Ἀρκοῦδας.

Ἔγινες σωστὴ Βουλγᾶρα,
φάρος Ἐμιγρῆ Ρωμηῶν,
Φροελαῖν καὶ Μαγῆᾶρα
κ' Ὀδαλίση Χαρεμίων.

Γι' αὐτοὺς ἄρματα ἰτά χέρια,
ὑπὲρ τούτων φρόνημα,
καὶ κηροῦνη καὶ μαχαίρια
φέρετε μας γ' ἀκόνημα.

Μᾶρς, τὸ βῆμα σου ταχύ,
φῶρα τὸ κουμποῦ σου,
καὶ τὰ φάσκελα βοοχῆ
πέφτανε στῆ μούρη σου.

Κι' ὅταν ὄρησες στὴν ἀλήνη
σὴν Μαινὰς πολεμική,
μὴ μόνιττα φιλικὴ
διεδέχτο τὴν ἄλλην.

Μποῦμι... ἐβγήκε γὰ καλέψη
οὐδετέρᾳ Ρωμηροσύνη,
κ' ὄπλων ἤχησε κλαγγή.

Μὰ τὴν εἶχε δασκαλέψει
μὲ μαλᾶ, μὲ σοφροσύνη,
τοῦ Βαρῶνου τὸ πουγγί.

Σὰν κ' αὐτὴ τὴ μέρα πέρου
ἐνίκησαμε τὸν Πέρση,
ἐνίκησαμε τοὺς Μήδους.

Κι' ἔκραζαν στεριαῖς, πελάγη,
πῶς ὁ τόπος ἀπὸ πλάγη
κάθε μέλλοντος ὄνειδους.

**Ὁ Περικλέτος ὁ κουτός
τὴν Δόξαν προσφώνει κ' αὐτός.**

Φ.— Χαίρε σὺ, τοῦ πρόην Θρόνου
καύχημα καὶ χαρμονί,
χαίρε, Δόξα προσωνή
Βουλγαρίας Ἑλληγοφάνου.

Μὲ μαχαίρια, μὲ πηροῦνια,
ρωμαλέα περπατεῖς,
καὶ μ' Ἐπιτελῶν σπιροῦνη
τρίψεις καὶ τρομοκρατεῖς.

Σὺ γενναίους πατριώτας
καὶ πολεμιστὰς μεγάλους
εἶδες καὶ χαισιποτάς
καὶ παπάδες καὶ δασκάλους.

Ἐνδουσίασε κ' ἔμένα
τέτοιον κόλπο δυνατό,
καὶ κτυποῦσαν ἔνον ἕνα
Ἡρακλῆδες ἑκατό.

Σὺ κατέβληξες τὴν κτίσιν,
τὸν Λεβάντε καὶ τὴν Δύσιν,
μ' ἕνα μέγα γεγονός.

Κι' ἐμαχάσαντο Σωτήρες
καὶ πολιτικοὶ φροσθήρες
κατὰ τῆς Ἀντάντι δεινῶς.

Καὶ στὴν γῆν τῶν Παρθενόνων,
καὶ σὲ χρώματα κ' ἔδαφη
δοξασμένων μαχητῶν.

Βοηθεῖα τῶν Βαρῶνων
ἄνοιξαν καμπόσοι τάφοι
φίλων μας καὶ προστατῶν.

Χαίρε, Δόξα περουνή,
Δόξα Νοεμβριανή,
πού 'μς πέταξες ψηλιά.

Κι' έξασπάρωσαν Σωτήρες,
κι' έθριάμβευσες κι' έπηρες
άπαιτούκαστρα πολλά.

'Ανοιξόμεν τὰ στόματα
και ψάλωμεν καμώματα
τουσούτων 'Ηρωκλέων.

'Αλλά μ'ηλημονήσωμεν
και ράβδους ν' άνυμνήσωμεν
τών τότε Βασιλέων.

Και νύν λαμπαδοχούμενοι
κι'εις ταύτας έποχούμενοι,
με μούτσουνα χαρμόσυνα
τελέσωμεν μνημόσυνα
της νίκης μας της τότε,
να σκάσουν οι προδότες.

Προσφωνήσεις και πάλι του Φασουλῆ μεγάλη.

Φ.— Χαίρε, Δόξα περουνή,
Δόξα Νοεμβριανή,
γέννημα του Νοεμβρίου,
του λαμπρού, του σωτηρίου.

Και 'στό χρόνιασμα, κυρία,
ξανάπερασ' άρ'έκει,
πού θριάμβων Ιστορία
ελαμπρύνθη κλασική.

Σε παλῶ προσκυντήρια
και σε βράχους ιερούς
ειδα κάτασπρα λιθάγια
και κατάμαυρους σταυρούς.

'Ηρωκλήδων μήνης τόση
χερί' σήκωσε φονιά,
κι' έτρεξε να θανατώση
τών Φαβιέρων την γενεά.

Τότ' επήδησες 'στη μέση,
κι' άρχισες να τραγουδής
με καλῶνα και με φέσι
άετους κι' άδειδες.

Κι' άν από τους ξένους φίλους
άκουσες πολλά μερσί,
εδειξες και σ' όμοφίλους
μιάν άγάπη περισσή.

Καννιβάλων εύωχία,
κορακιών κρωγμοί, και κρά,
φυλακαίς και Φρουραρχεία,
πού τὰ λέγανε μικρά.

Κι' έγιν' ένα πατιρντί,
πού τον μέγαν ουράνον
συνεκλότισε βροντή
όγλων Βουλγαρομανών.

Μά τί τρώπαια κι' έκεινα!...
λέρ μπαλέρ, ματάμ μππούμ και μόρτο,
κι' έδιναν' στα Βερολίνα
οί Σωτήρες μας ρεπόρτο.

Με τὰ δρό σου τὰ ξεράδια
έστεφάνωνες και σὺ
την καυκάλα των την άδεια,
πούχε μούχλα, περισσή.

Σὺ και γέννημα και θρέμμα
κάποιας άλλης Ρωμηροσύνης
δρώσης έξω κάθε νόμου.

Σ' έγαιούχησε κι'ή κρέμα
εὐγένους Δικαιοσύνης
και καθ' όλα παναμόμου.

Και 'στό χρόνιασμα μονάχος
πέρασ' από της μεριάς,
πού χορός Ανταντομόχος
τραγουδοῦσε κλεφτουριάς.

Κι' από τάνθη, πούχαν μείνει,
άνθος έκοψα λεικό,
κι' όπως την Δικαιοσύνη
άσπρο και παρθενικά.

Χαίρε, Δόξα του Νοέμβρη, που της άλλαις μας περνῆς,
ψάλε την επέτειόν σου και σ'της δάφναις σου κοιμόθ,
κι' άν' μποροῦσες έως τώρα σάν και πρὶν να κυβερνῆς,
έτσι θ' άλλαξα τους στίχους τους γνωστούς του Σολω-
[μού,

"Όταν στρέψης έδώ πέρα
'στών Σωτήρων την μητέρα,
δεν θά'δης παρά τον τάφο
κάθε Δόξης άνοικτό...
είμ' έμπρός του και σου γράφο
του Νοέμβρη δεκοκτά.